

EU-EXPLORER 2019

- EN MC TUR PÅ 8000 KM GENNEM 20 EUROPÆISKE LANDE

Af Bendt Bendtsen

Foto og tekst: Bendt Bendtsen

Afgang fra Allesø.

MC-sæsonen 2020 er lukket ned og nu venter vi på foråret 2021 og en forhåbentlig åbning af adgangen til at rejse.

I foråret 2019, da havde jeg haft 47 år i streg på arbejdsmarkedet og da dåbsattesten hermed passerede 65 år, så havde jeg taget beslutningen om, at mit arbejdsliv skulle en klinge ned.

Efter 25 år i politiet, 15 år på Christiansborg, heraf knap 7 år som minister, så sluttede jeg af med 10 år i Europa-Parlamentet.

I april 2019 så var det uigenkaldeligt slut med mit liv i politik.

Jeg havde aftalt med min hustru Kirsten, at jeg tog mig en såkaldt "round about" i Europa, når jeg havde stemt sidste gang i Europa-Parlamentet primo april og ugen efter i Parlamentet i Strasbourg. Turen ville jeg køre alene på min BMW 1200 GS Adventure, og jeg begyndte så småt at planlægge EU-Explorer og, hvilken rute jeg ville køre.

Det var første gang i mere end 45 år, at jeg pludselig stod med en blank kalender i foråret 2019, og det måtte udnyttes. Jeg ville være fri som fuglen, så ingen forudbestillinger af overnatninger, færger eller lignende. Vejr og vind ville i den sidste ende afgøre min rute rundt i Europa.

Inden jeg tog afsted, kørte jeg forbi Xpedit i Ølgod, hvor cyklen fik et par nye Pirellidæk, skiftet olien, en ny GPS og en nymodens sladrebank, som ringer 112, hvis man pludselig havnede i grøften et sted i Ungarn. Selvfølgelig kunne det have været hyggeligt at køre to sammen, men min erfaring er, at man som enlig motorcyklist med skægstubbe og klasker har nemmere ved at komme i kontakt med de lokale. Det kom også til at passe.

Jeg havde lavet en aftale med avisen DANMARK om at skrive hjem til Danmark en gang om ugen, da et

af de formål jeg havde med turen også var at interviewe unge europæere om deres drømme for fremtiden, så læserne kunne få et indtryk af europæerne. Som gammel kriminalbetjent, så skriver man som en "rundsav", så det var ikke den store belastning at skrive et par sider om dagen på min medbragte iPad. Hertil kom, at jeg havde et lille fotostativ med, hvor jeg med min iPhone kunne producere nogle videoer, som jeg kunne lægge op på Facebook. (Nej - jeg havde ingen sponsorer - så skylder man ikke noget til nogen)

Lørdag den 1. marts var dagen, hvor jeg kyskede fru'en farvel og trillede ud af indkørslen. MC'en var hårdt pakket med fyldte kasser og en vadsæk. Vejret var fantastisk - 14 grader, solen skinnede og der var en frisk vind fra sydvest. Det var lige før jeg rejste mig op i stighøjlerne og ville råbe "jeg lever, jeg lever".

Douamont Krigskirkegård i Verdun, Frankrig.

De røde djævels kirkegaard, Oosterbeek, Arnhem, Holland.

Det gjorde jeg ikke - naboen Svend kunne jo være på havearbejde. Jeg tog turen ad Rugårdsvej med de mange gode kurver gennem Morud, Hindevad, Harndrup og Brenderup og kørte så på motorvejen ved Middelfart. Så var dækkene varmet op, og jeg var i gang. Jeg havde taget beslutningen om at tage et godt træk den første dag. Inden jeg passerede Frøslev grænse, var jeg lige inde og toppe tanken op og strække ben.

Torvet i Bastogne, Ardennerne, Belgien.

Herefter ad motorvejen gennem Hamborg og til højre mod Bremen. Her rammer man A 1, hvor tyskerne virkelig kører stærkt. Der er 3 vognbaner i hver retning. Lastbilerne ligger tæt kofanger ved kofanger i 1ste vognbane. Vi andre kører i 2.vognbane, mens de vilde kører i 3.vognbane. Jeg var nu i færd med en overhaling af 7-8 lastbiler som kørte tæt i 1.ste vognbane. Inden jeg påbegyndte overhalingen havde jeg orienteret mig bagud. Kort før jeg havde gennemført overhalingen kom der en "Autobahn-killer" i 3.vogn-

Besanson i Sydfrankrig.

bane med +200. Jeg nåede ikke at se ham komme, da han kom ud af det blå. Når en kæmpe Audi passerer en med +200 godt og vel på måske 2 meters afstand, så blev min bimmer nærmest suget godt til venstre. Hjertet sad oppe ved siden af mandlerne indtil, der var styr på retningen igen. Jeg blev hurtigt enig med mig selv om, at det var godt jeg havde en aftale med Vorherre om at komme sikkert hjem. Det kunne været gået galt inden jeg kom i gang.

Efter at have rystet oplevelsen af sig kørte jeg ind i forstæderne til Bremen. Jeg fandt et billigt natlogi og gik tidligt i køjen, da speedometeret havde rundet 430 km på dagen.

Dagen derpå kørte jeg lidt rundt og så på seværdighederne i Bremen centrum og var en tur forbi Mercedes-Benz i Mercedesstrasse, hvor jeg fik en lang snak med Mustafa som arbejdede på skiftehold på Mercedes-Benz fabrikken. Han havde tyrkiske aner og var utroligt stolt af sin arbejdsplads.

Ribeauville i Alsace, Frankrig.

Port Vandres, Sydfrankrig.

MC'en drog nu vestover gennem Osnabrück hvorefter jeg passerede grænsen ved Hengelo og kørte ind i Holland. Det var som om det lidt mørke og triste forsvandt. Holland er et fantastisk land med fantastiske veje. Alt er velholdt, og det er ligegyldigt om det er vejkanter, veje eller byer. Her kunne jeg allerede se, at foråret var længere fremme, end da jeg forlod Danmark.

For mange år siden havde jeg besøgt den engelske krigskirkegaard i Oosterbeek ved Arnhem. Det var her man begravede mange af de unge engelske faldskærmssoldater, de såkaldte "røde djævl", som mistede livet under 2. Verdenskrig i den såkaldte operation Market Garden. Mange svævefly forulykkede og mange faldskærmssoldater blev smidt ned de forkerte steder. Og det blev som bekendt en hård kamp at sikre broen ved Arnhem i september 1944. Det påvirker een helt ind i sjælen, når man går på denne kirkegård og ser på alle disse rækker af gravsten, hvor unge briter fandt deres sidste hvilested. Mange først i 20'erne, og på nogen stod der "Known unto God". Det må minde os alle om, at EU ikke kun er flæskepriser, men det handler i høj grad og frihed, fred og demokrati. I en tid med Brexit, og ekstrem

nationalisme i Østeuropa burde det kalde på eftertænkksomhed.

Dagen derpå gik gennem mange små og ufatteligt smukke og velholdte byer. Det går ikke så stærkt, når man kører i Holland. De har masser af "stærkasser" - også dem som fotograferer bagfra! Hen på dagen passerede jeg grænsen til Belgien. Det finder

Villach i Østrig.

Villach i Østrig.

Ljubljana i Slovenien.

man hurtigt ud af. Belgiens veje ER elendige. Masser af huller og revner. Revnerne reparerer de med en såkaldt asfalt pølse. Når de ligger på langs disse revner er de mere eller mindre livsfarlige at køre på, da de er superglatte. Ikke mindst i regnvejr.

Jeg kørte ind i Bruxelles og forbi min lejlighed på Rue Stevin, for at hente en ren skjorte, inden jeg kørte ned i P-kælderen på -2, hvor MEPerne har deres p-pladser. Nu kunne BMW'en holde nogle dages fri,

Balatonsoen i Ungarn.

International Police Association. En forening hvor politifolk hjælper politifolk, hvilket er en god bagage, når man kører i udlandet.

mens jeg fik stemt og pakket mit kontor ned. Ugen blev brugt til at sige farvel til en række medarbejdere, og kontoret blev pakket ned i 15 flyttekasser med Fyn som slutdestination.

Så var det tid at komme videre. BMW'en startede med et brøl i kælderen og sneg sig op via tårnet til Rue Belliard. Turen gik nu sydøst over mod Bastogne i Ardennerne. Det var søndag morgen, - tåget og noget diset - og temperaturen var lige pludselig faldet til 3 grader. Ardennerne er et fantastisk område, som slet ikke ligner det øvrige Belgien. Bjerge, skove og dybe dale, der er utroligt smukt. Men varmen forsvandt helt, da jeg kørte op i bjergene. MCens termometer viste 0,5 grad, så godt der var varme i håndtagene. Bastogne var et af de steder, hvor det gik hårdt til under 2. Verdenskrig. På torvet står der en amerikansk tank og en buste af den amerikanske General McAuliffe. Byens krigsmuseum var virkelig et besøg værd, meget moderne på samme måde som vores eget Dybbøl museum.

Natten blev tilbragt i Dudelingen i Luxembourg. Luxembourg er et meget velstillet land med styr på tingene. Alt fungerer og mange nationaliteter bor side om side uden at skabe problemer. Men, men der skal tjenes mange penge for at bo i Luxembourg.

Donau i Budapest. HU.

Prisen for en ejerlejlighed ligger omkring 10.000 - 12.000 euro pr m². (75.000 til 90.000 kr.)

Derfor er Luxembourg en stor trafikfælde hver morgen, fordi folk pendler ind fra Tyskland, Holland og Frankrig. Derfor var det ingen tilfældighed, at jeg overnattede i Dudelingen som ligger sydvest for centrum. Mens bilkøerne gik mod centrum kunne jeg i morgensolen trille mod Frankrig. Jeg har læst om Verdun og slagene i 1. ste Verdenskrig. Så kursen blev lagt på de små veje i retning mod Verdun. Det var tydeligt, at jeg nu befandt mig i Frankrigs "Udkantsdanmark". Masser af små provinsbyer, hvor der ikke var meget at rutte med. Gamle slidte huse, gamle bulede biler, og vinduer som ikke har set en vinduespudser i årevis. På vej ud af byen så jeg Tricoloren veje fra altanen, og neden under hang en bøjle med en gul vest. Det var nok her oprøret mod Macrons stigende benzinpriser var startet. Beboerne her måtte køre for at komme på arbejde.

I Verdun besøgte jeg den franske krigskirkegård ved Douamont. Samme forstemmende følelse som i Oosterbeek, - dette var blot foregået nogle få årtier før Arnhem. Mindst 300.000 mennesker havde endt deres dage i dette slagtehus.

Nu var det tiden af finde Strasbourg. I flot vejr kørte jeg til Strasbourg og parkerede dybt i p-anlægget

under Parlamentet. Her kunne bimmeren strække ben nogle dage indtil, jeg var færdig med at stemme for sidste gang i min karriere som politiker.

Endnu et kontor blev pakket ned, og der blev sagt farvel. Også farvel til mit lille hotel "Den gyldne Krukke" i centrum, hvor jeg har boet på det samme hotelværelse i 10 år - een uge om måneden.

Som ung politiassistent købte Kirsten og jeg hus med et realkreditlån på 19,8 %, så dengang i 1980'erne var der ikke meget at rutte med, når den rustne Opel Kadett og ungerne var fodret af.

Men vi fandt en plet i Alsace i vores årlige sommerferie - nærmere bestemt den offentlige campingplads Pierre de Coubertin i Ribeauville - en smuk by som ligger på Route des vins.(Vinruten). Det var godt og meget billigt. Så den måtte jeg forbi på denne tur.

Så efter afskeden med EU var jeg nu en fri mand med en blank kalender, det var en fantastisk følelse som er svær at beskrive. Turen gik så ned af memory lane med Selestat, Kintzheim, Saint Hippolyte, Bergheim, Ribeauville.

Vejret var fantastisk høj sol og 18 grader. Jeg parerede overfor det legendariske værtshus "Au Cheval Noir" - den sorte hest. Ingen pilsner i dag men en

sandwich og en coke zero blev det til inden dagens tur næsten sluttede i Besancon.

Jeg parkerede på en lille plads ved floden og satte mit udstyr op. Hurtig kom jeg i snak med nogle unge mennesker og vi fik vendt "de gule veste". En ung kvinde på 32 somre tilbød mig logi for natten i sin egen lejlighed, men jeg takkede høfligt nej. Jeg slog lejr i byen Dole for natten.

Nu kunne jeg mærke, at jeg var nået ned i bunden af Frankrig. Næste morgen var en fantastisk dag og turen gik over Lyon, Avignon til Nimes. Besøget i den gamle paveby Avignon var en rigtig god oplevelse, specielt hvis man er historisk interesseret.

Efter overnatning i Nimes kørte jeg mod Port-Vendres - en lille by med naturgiven havn som ligger ud til Middelhavet tæt på den spanske grænse. Her mødte jeg en gammel Rotary kammerat Kjell og hans hustru Vibeke. Tydeligt at mærke at lokalbefolkningen var stolte catalanere, men ikke den aggressive slags som på den anden side af grænsen. Efter et lille døgnsoophold gik turen sydover op over bjergmassivet. Flere gange endte jeg på "gedestier" hvor min GPS længe havde givet fortabt. Jeg måtte spørge om vej flere gange, men det lykkedes at få

den hårdtpakkede GSA ned på den anden side af bjerget. Den første bjergvæg jeg mødte i Spanien var overtaget af de spanske catalanere. Der var med spraymaling skrevet: "Catalonia is not Spain", så kunne selv turisterne se det. Sidst på dagen nåede jeg Barcelona.

Jeg havde fantastiske dage i Barcelona, hvor jeg mødte en god kollega Francesera fra Parlamentet. En rigtig god ven som viste mig rundt i Barcelona de næste par dage. Francesera var godt 40 år gammel, gift og far til 4 dejlige unger. Det var sidste gang jeg så Francesera - han døde pludselig af en blodprop i julen 2019. Livet er skrøbeligt.

Det var egentlig meningen, at jeg ville lidt længere mod syd i Spanien. Men det blev voldsomt regnvej i det meste af Spanien, derfor traf jeg beslutningen om at køre ned på havnen og finde en færge til Italien. Hermed kunne jeg slippe afsted midt i regnvejret, og vejret så bedre ud i Italien.

Via Grimaldi Lines kom jeg på en færgetur på 20 timer til Savona, som ligger vest for Genova. Jeg ankom om aftenen. Vejret var skidt, men tanken om, at jeg skulle ind gennem Genova i morgentrafikken fik mig til at køre ud i nattemørket. Jeg fandt et billigt overnatningssted vest for Genova, men ankommet turde jeg ikke lade cyklen stå i et sådant røverkvarter. Så jeg fortsatte og omkring midnat ankom jeg til Saint Margherita som ligger øst for Portofino.

Der findes nok ikke noget smukkere Italien end området ved San Margherita og Portofino, men det kan man så også se på huspriserne.

Dagen derpå gik mod Venedig igen i et fantastisk vejr - Spanien lå hen i regnvej - HURRA for YR.

Italien er et fantastisk land at holde ferie i og maden findes ikke bedre i hele verden efter min mening. Jeg mødte masser af flinke folk som lovpriste Italien og højreekstremisten Salvini, men også eftertænksomme gode folk, som ikke var meget for denne splittende populist.

Men mange italienere tænker ikke på dagen i morgen, blot maden og rødvinen er i top.

Efter Udinese kørte jeg mod nord op i Alperne mod Østrig og afdøde Jorg Haiders hjemegn Villach.

En fantastisk køretur med masser af sving og gode veje, hvor asfalten virkelig kunne bide i dækkene, så kanterne lige kunne blive studset. Så er det lige man husker frasen: Forskellen på mænd og drenge er som bekendt prisen på legetøjet. Vel ankommet til Villach kom jeg i snak med tre bikere, der alle stod

Sagrada Família i Barcelona.

Ankomst til den polsk/litauiske grænse.

meget langt fra hinanden politisk. Lige fra yderste højre til yderste venstre, men de samlede penge ind til udsatte børn. Villach er en fantastisk by. Pæn, ren og velordnet med masser af blomsterkummer i fuldt flor.

Næste stop på turen var Ljubljana i Slovenien. Slovenien er et utroligt smukt land og et meget velfungerende land. Jeg kørte småveje og indtog frokosten i en lille landsby med udsigt til bjergene. Masser af mad og drikke til ingen penge, når man er countryside.

Omkring aften kom jeg frem til udkanten af Ljubljana, hvor jeg fandt et fint lille pensionat til ingen penge. Aftenen efter ankom min hustru Kirsten til Ljubljana lufthavn med hjelm og mc-udstyr. Vi nød nu Slovenien, og hun sad bagpå gennem Zagreb i Kroatien og Ungarn, inden Norwegian bragte hende hjem til DK fra Budapest efter fire gode dage.

Fælles for disse gamle østeuropæiske lande er, at mange unge veluddannede flytter til Vesteuropa, når de er færdige med deres uddannelser. Læger, ingeniører mv. "flygter" fra lave lønninger. En læge tjener nok 4 gange mere i det gamle Europa end lønnen er derhjemme. Mindstelønningerne er omkring 400

euro, og benzinen er tæt på at koste det samme som hjemme.

Efter Budapest gik turen mod nord ud af Ungarn og ind i Slovakiet. Slovakiet er nok den del af det gamle Østeuropa, som er mest i slæbegear. På vej ind i Bratislava blev Donau endnu en gang passeret. Den gamle bydel er smuk og jeg mødte til frokost et par bankfolk som kom fra h.h.v. Holland og Tyskland og som nu arbejdede i Bratislava. De var meget snakkesalige lige indtil jeg spurgte ind til korruption og den italienske mafias tilstedeværelse, så var samtalen slut.

YR advarede mig endnu engang. Ingen overnatning i Bratislava - det var tørvejrer i Brno i Tjekkiet, så det var næste stop.

Endnu en dejlig køretur selv om der ikke er mange skønhedspriser til det byggeri som kommunisttiden leverede. Store grimme betonbygninger som kunne huse folket. De ligger som perler på en snor, når man kører ind i byerne.

Et godt fif er altid at køre mod den gamle bydel, og er der ingen skiltning, så kør mod det store kirketårn. Det er der man finder de hyggelige torve og caféer.

Efter mit ophold i Brno gik turen ind i det sydlige Polen. Jeg afsatte en dag til at besøge resterne af KZ lejren Auschwitz - Birkenau. Igen bliver man mindet om, hvor ufattelig en ondskab menneskeheden be-

KZ-lejren Auschwitz i det sydlige Polen.

sidder. Tankevækkende at det kun er ca. 75 år siden at dette kunne foregå. I det tilhørende museum var der damesko, børnesko lå i bjerge og afklippet hår fra 40.000 kvinder var der også.

Jeg overnattede i byen Czeszochowa, og den var der simpelthen ikke noget at skrive hjem om. Dagen efter ramte jeg Warszawa, hvor jeg besøgte den danske ambassade og fik talt med nogle unge polakker om fremtiden. Polen er stadig et ungt demokrati, som har svært ved at adskille den udøvende, lovgivende og dømmende magt. Jeg blev i byen et døgn tid for at opleve pulsen i denne storby, inden kursen blev sat mod det nordøstlige Polen tæt på grænsen til Belarus og Litauen. Det nordøstlige Polen er utroligt smukt med skove og søer og er helt uspoleret. Jeg nød at sidde og betragte hele dette sceneri fra BMW'en som summede perfekt. Ved aftenstid stemplede jeg ind på byens flotteste og nok eneste hotel i Augustova. Vi var kun to gæster på hotellet, men der var både direktør, receptionist, tjener og kok, så man manglede intet. Pris for overnat-

ning og morgenmad - 38 euro, og så fik jeg låst maskinen inde på byggepladsen bag hotellet. (Generelt skal man passe på, hvor man parkerer sin mc, - på med regndækken og en kraftig kædelås.

Næste morgen krydsede jeg grænsen ind til Litauen og kørte til Vilnius. Det nordøstlige Polen og en del af Baltikum ligner landbruget i min barndom. Små parceller - masser af hegn og moser.

Det er ved at være 10 år siden, at jeg har besøgt Litauen, så der var sket rigtig meget siden sidst.

De har virkelig formået at få noget ud af deres medlemskab af EU. Men de unge litauere har svært ved at skjule, hvor meget de hader russerne. At gå rundt i Vilnius er som at være i en moderne storby i Vest-europa.

Een ting skal man dog passe på i Litauen - de kører som en brækket arm, og der er åbenbart for lidt polititil stede. Jeg oplevede overhalinger - masser - hvor dobbelte spærrelinjer blev overskredet med hele vognbredden, også i uoverskuelige sving. En sådan gang måtte jeg og bimmeren helt ud i græsrabatten og køre, da en modkørende tog hele min vognbane under en overhaling.

Fra Vilnius kørte jeg dagen efter til Riga i Letland. Desværre var min gode kammerat fra Europa-Parlamentet Krisjanis Karins ikke hjemme - han var til rådsmøde i udlandet. Karins er i dag statsminister i Letland, men hans chief of staff sørgede for god rundvisning og forplejning i det lettiske parlament. De unge letter var fantastiske. Taknemmelige over deres frihed. De følte, at de havde nået mere de sidste årtier end nogensinde før: medlemskab af EU, medlem af NATO og medlem af Euroen. Det var simpelthen det bedste værn for endnu en russisk annektering.

Efter at have hilst af med letterne kørte jeg til Estland - og satte kursen mod den danske ambassade i Tallin. Tog på bytur med ambassadøren og besøgte stedet, hvor Dannebrog faldt ned fra himlen. Estland er nok det land i Baltikum, som har været gennem den største forandring.

Store biler, glashuse og vinbarer. Man kunne lige så godt være i Amsterdam eller København.

Jeg var i Tallin på Europadagen. En større menne-skemængde stod på byens plads og klappede af præsidenten, da hun talte om EU. Det ville nok ikke ske, hvis Mette Frederiksen holdt en tale om EU i Fælledparken.

Tallin.

Jeg bookede nu en færgebillet til Helsingfors, hvortil jeg ankom dagen efter. Efter besøg i Parlamentet og interview af nogle unge mennesker, bookede jeg en sen færgeafgang fra Turku/Åbo om aftenen. Men her snød YR mig godt og grundigt for første gang. Det begyndte at regne, ikke almindelig regn, men styrtregn. Da det ikke så ud til at ændre sig, og der ikke var nogen afbudsforsikring på min færge inkl. kahyt, måtte jeg ud i regnvejret. Der er mange brosten i Helsingfors, og jeg skøjtede ud af byen på glatte brosten og sporvognsskiner. Ufatteligt at den holdt sig på benene. Der var omkring 200 km til Åbo, og jeg følte det var 200 km akvaplaning. Selv om udstyret skulle være det bedste, så var jeg drivvåd helt ind på maven - regnen trak ned af rygstykkerne og varmen på håndtaget var skruet helt op.

Jeg ankom kort tid før færgeafgangen, mens den søde pige i billetlugen spurgte til mit velbefindende. Hun havde set, at jeg var drivvåd og frysende. Du har behov for en bedre kahyt sagde hun, og uden beregning fik jeg nu nærmest en "kaptajnskahyt". Hvilken lykke - alt det våde tøj kunne nu hænges til tørre, mens jeg tumlede ned i restauranten. Jeg var mørbanket og gik tidligt i seng. Næste morgen vågnede jeg kl. 0430 i skibet var nu på vej ind i Stockholms skærgård i skinnende solskin. Morgenen blev brugt til sightseeing i Stockholm, samtidig med jeg fandt en servicestation så jeg kunne få cyklen vasket og skyllet. Det var ingen storhed. Efter snak med de unge Moderaterne blev kursen sat mod Jönköping med en afstikker til sluserne ved

Götakanalen, Borg, Sv.

Götakanalen i Berg. En meget smuk tur i det svenske forår ned langs Vättern ned til Jönköping. Nu kunne jeg begynde at mærke, at jeg havde hjemve. Hustru og børnebørn var begyndt at trække i den gamle.

Efter en overnatning kørte jeg mod Helsingborg, og Sverige viste sig fra sin bedste side. En gammel kammerat meldte sin ankomst på telefonen, for at høre hvor langt jeg var i dagsordenen. Jeg nærmede mig Helsingborg, men nu ville jeg hjem. Ole tilbød logi og lammekoteletter i det sjællandske. Snart havde jeg Kronborg om styrbord og efter kørsel i de nordsjællandske ankom jeg til Oles bopæl. Jeg sendte en SMS til Kirsten, at jeg forventede ankomst til Allesø næste formiddag.

Næste morgen var jeg frisk kl. 0500, og straks efter morgenmaden kørte jeg mod Storebæltsbroen. Broen blev passeret i en frisk vind, men når man har kørt næsten 8000 km over 5 uger, så kan man jo næsten stå på siden af sin mc selv, når vinden rev i den på højbroen.

Nu kom de fynske bøgeskove, og da jeg drejede ind på Fredskovvej takkede jeg Vorherre for, at han havde været med mig hele vejen. Både på A 1 i Bremen og i Litauen. Da jeg rundede det sidste sving på Fredskovvej så jeg Dannebrog vajede på matrikelnummeret. Jeg var hjemme.

Bendt Bendtsen,

Kronborg om styrbord.

Ankomst til Allesø.

